

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1187/2025
01.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миланке Митровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К-457/22 од 03.04.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-337/24 од 29.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миланке Митровић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К-457/22 од 03.04.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-337/24 од 29.05.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К-457/22 од 03.04.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од пет месеци која казна ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора и на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара. Истом пресудом од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-337/24 од 29.05.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Крагујевцу и браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Крагујевцу К-457/22 од 03.04.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Миланка Митровић, због повреде

кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да радње окривљеног, описане у изреци правноснажне пресуде, представљају прекршај из члана 178. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Прекршај пријављивање мањих износа пореза и давање нетачних података у пореској пријави из члана 178. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији постоји ако је износ пореза утврђен у пореској пријави мањи од износа који је требало утврдити у складу са законом.

Кривично дело пореска утаја из члана 225. став 1. Кривичног законика чини онај ко у намери да он или друго лице потпуно или делимично избегне плаћање пореза, доприноса или других прописаних дажбина, даје лажне податке о стеченим приходима, о предметима или другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери, у случају обавезне пријаве, не пријави стечени приход, односно предмете или друге чињенице које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери на други начин прикрива податке који се односе на утврђивање наведених обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази милион динара.

Наиме, у изреци пресуде је наведено да је окривљени у временском периоду од 01.10.2019. године до 31.12.2019. године...као одговорно лице у својству директора привредног друштва...у намери да делимично избегне плаћање пореза на додату вредност и у намери да у потпуности избегне обрачунавање и плаћање пореза на приход од капитала, на други начин пријављивао податке који се односе на утврђивање наведених обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 1.000.000,00 динара...у намери да делимично избегне плаћање пореза на додату вредност у пословни књигама....није евидентирао промет по основу продаје материјала за текуће и инвестиционо одржавање и осталог режијског материјала у укупном износу од 7.314.855,00 динара и тако остварени промет није исказао у пореској пријави...за порески период од 01.10.2019. године до 31.12.2019. године, те је...умањио пореску

обавезу на укупан износ од 1.462.971,00 динара на који начин је поступио супротно одредбама члана 37. став 1. тачка 4), 42, 49, 50. и 51. Закона о порезу на додату вредност и члана 54. став 2. тачка 1) Закона о пореском поступку и пореској администрацији....у намери да у потпуности избегне обрачување и плаћање пореза на приходе од капитала на дан 31.12.2019. године, извршио продају материјала за текуће и инвестиционо одржавање и осталог режијског материјала који није евидентирао у пословним књигама привредног друштва, а новац од продаје добара није уплатио на пословни рачун привредног друштва у износу од 7.314.855,00 динара, већ је наведени износ задржао за себе, што се сматра узимањем из имовине привредног друштва које има третман прихода од капитала, сходно одредбама члана 61. став 1. тачка 4) Закона о порезу на доходак грађанја за које није обрачунао и платио порез на приходе од капитала у укупном износу од 1.290.856,78 динара и при томе није надлежној Пореској управи поднео пореску пријаву...на који начин је поступио супротно одредбама члана 99. став 1. тачка 3) и члана 101. Закона о порезу на доходак грађана и члана 41. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, где је укупан износ обавезе чије се плаћање избегава 2.753.827,78 динара, при чему је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, био је свестан свог дела и хтео његово извршење, а био је свестан да је његово дело забрањено.

По налажењу Врховног суда, у описаним радњама окривљеног стичу се сва битна законска субјективна и објективна обележја продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. у вези члана 61. КЗ за које је окривљени оглашен кривим и осуђен правноснажном пресудом. Наиме, у конкретном случају не ради се о томе да је окривљени пријавио мањи износ пореза утврђен у пореској пријави од износа који је требало утврдити у складу са законом, већ је у намери да делимично избегне плаћање пореза на додату вредност и у намери да у потпуности избегне обрачунавање и плаћање пореза на приход од капитала, није евидентирао промет у пословни књигама, већ је на други начин пријављивао податке који се односе на утврђивање наведених обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 1.000.000,00 динара.

Стога се, по налажењу овога суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међути, наведену повреду закона образлаже тако што оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама из разлога што наводи да нису испуњени услови да суд донесе одлуку о одузимању имовинске користи у износу наведеном у пресуди јер није са сигурношћу утврђен износ. Према наводима захтева, вештак економске струке није одговорио ни на једно конкретно питање, нити је навео релевантне чињенице, већ нетачне, не улазећи у суштину проблема, а што је било од утицаја на доношење правилне одлуке. Према мишљењу браниоца износ од 2.753.827,78 динара је прозволно и превисоко одређен и у супротности је са налазом и мишљењем стручног саветника.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Такође, бранилац доводи у сумњу и постојање умишљаја, на који начин суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама наводећи да је окривљени за наведене послове ангажовао агенцију за вођење пословних књига која је била у обавези да стручно и квалитетно обавља послове, јер окривљени није имао сазнања у вези са обрачунавањем и плаћањем пореза на додату вредност, као и пореза на приход од капитала. Захтевом се истиче и да суд није одредио ново вештачење којим би се отклониле противуречности у налазима судског вештака и стручног саветника, којим наводима се суштински указује на повреду одредбе члана 395. ЗКП.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреда одредбе члана 395. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног, у поднетом захтеву бранилац истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, али како у образложењу захтева не даје ни један разлог због којег сматра да је дошло до повреде наведене одредбе закона, а имајући при томе у виду да Врховни суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у овом делу нема законом прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миланке Митровић, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП и члана 484. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић